

nat dem, hvilkas förläggare han varit, aldrig utfört speciemynt under förbuden tid, aldrig undansnillat tullen, aldrig betjent sig af falska dokumenter för att profitera på nederlagsfriheten, aldrig tagit mer än sin skäligen avans, aldrig varit utländningens kommissionär då frågan varit att skada Fäderneslandet, och alltid ansett handeln böra snarare bestå deri, att, med en måttlig vinning, ofta kunna vända sitt rörelse-kapital, än att blott slå sig ner på en enda vara, och, genom en grof avans på den, kunna spara sig mödan att göra flera och djupsinnigare spekulationer. Dugliga Kontors-betjenter har han också haft. Han har gifvit dem hederlig lön efter deras förtjenst. De hafva fått äta vid hans bord, utan att behöfva stiga opp när steken kommit; men så har han icke heller tillåtit dem att hålla hvarken ekipager eller mamseller. Sina magasin har han sjelf eftersett tidt och ofta, och icke låtit hela tillsynen ankomma på betjeningen. Ordhållig har han varit i allt, och han har tre rara egenskaper, nemligen att äga Religion, samvete och patriotism. Exporten har varit hans hufvudsak, och hans importer hafva mest bestått i salt och säd, eller andra nödvändighetsvaror. All annan import har han ansett vara skadlig. En och annan af medbröderna har väl i hemlighet skrattat åt hans principer och noggranhet; men gubben, som gjort hvar man rätt, har aldrig brytt sig om huru han varit bedömd af de illasinnade. Snygghet i allt har han älskat, men aldrig grannlåt och nya moder. När han möter någon af sina kamrater med ett halft eller helt dussin halsdukar om halsen och cacherad haka, och när han ser en sådan så högbröstad, att det ser ut som han skulle falla baklänges, så säger gubben i sitt sinne: *Den narren, hvem tror han sig vara?* Det kostade väl på salig hustrun i förstone, att hon ej fick ha grann vagn med plaiterade hjul, kusk, jokey och lakej, lika med Deras Exellenser; men hon tog reson när gubben sade helt vänligt: «Mor, det passar oss icke; vi äro ju bara borgarfolk; Noblessen bara skrattar åt oss, och sådant allt med rätta. Hedern består ej i grannlåt; det måste väl vara någon skillnad emellan högt och lågt; de förnäme må lysa, det är deras rät-

tighet; vi skämma bort våra flickor, om vi slå stort på, och de kunna lära sig att förstöra sina män; de bli ändå aldrig några Statsdamer; det är bättre om vi kunna lära dem bli goda hustrur och lenna dem några styfver i arf, som kan komma dem till måtta med tiden. Jag vill ha dem gifta i medelståndet, eller i deras eget, och i beggedera har man behof af goda hustrur; ty på dem kommer det mycket an nu för tiden; en dålig hustru kan snart sätta en bra karl på bara backen; hon föder illa opp sina barn; och jag vill icke ha på mitt ansvar, att *mina* döttrar skola göra det.» Också äro hans flickor rätt förnuftiga och hyggliga. När gubben har främmande, så består aldrig mer än 4 rätter mat, och 3 i hvardagslag. Du skall icke hafva buken till din Gud, är gubbens vanliga matregel; man kan ändå aldrig äta sig mer än mätt, om rätterna äro aldrig så många; men många rätter göra ett stort hål i pungen. *Natura paucis contenta*, är ibland de ordspråk, som gubben ännu har i minnet af sin Skol-latin. Gubben har studerat i sin dar, och det behöfs i alla stånd. Vi ärna också hämta många upplysningar af hans kunskaper, när vi komma att ventilera om handel, näringar, köpenskap, kurs, agio m. m.

På Tretti två Nummer af denna skrift, som utgifves Tisdagar och Fredagar, emottages prenumeration med En Ridr Banko i Utter & Comp:s Boklåda.

STOCKHOLM, Tryckt hos CARL DELÉN.

N:o 7.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 21 Januari 1812.

En hederlig Embetsman.

Den fjerde Ledamoten är en Embetsman, som har afsked med en liten pension, och således icke kommit i åtnjutande af sista lönetillökningen. Han tog afsked i förargelsen, för några år sedan; ty han tyckte att det bar på tok, och ville icke ha någon slarfva i den byken. Ingenting stort kunde han heller uträtta på slutet der han var; ty allt kom an på rekommendationer och befallningar, och han kände ej andra rättesnören, än lagen, författningar och samvetet. Han hindrade väl ibland, genom sitt motstånd, många olagligheter; men det skedde ändå mycket på sned; och som tryckfriheten den tiden var inskränkt, och hans särskilta vota således ej kunde komma att få tryckas, så gick han busbas ifrån alltihopa, för att icke oskyldigt förblandas med de andra. Han är icke lastgammal och har god helsa, så att vi räkna mycket på hans biträde. Han är temligen hemma i hvarjehanda, och således helt olika sina flesta Embetsbröder, som sällan veta mer än sitt embetsyrke, och icke alltid det en gång. Den Embetsman, som vet allt hvad som hör till hans tjänst, är visst icke att klandra; men så är det icke heller bra, att vara rå och obevandrad i allt annat. I sällskap förekommer helt an-

nat än embetsfrågor, som sällan äro roliga i samqväm. Vår Embetsman har aldrig varit lycksökare: aldrig krupit och bugat sig för att få tjänster: aldrig beljugit och förklenat sina kamrater: aldrig velat gå förbi dem, som varit äldre och mera förtjente än han: aldrig emottagit någon tjänst, som han icke fullkomligen förstätt att sköta: aldrig tagit mutor: aldrig varit försumlig: aldrig rättat sig efter rekommendationer när frågan varit om tredje mans rätt: aldrig tegat och samtyckt, utan rent ut sagt sin mening, när Ordföranden någon gång velat imponera för en sjuk sak: aldrig varit afundsjuk på andras befordran eller lycka: aldrig snikit sig till någon extra lön till Statens gravation, utom den ordinära som han ägt på Stat lika med sina vederlikar: aldrig låtit parter och rättsökande vänta år ut och år in på slut i deras angelägenheter: aldrig låtit den ena akten ligga ihjel den andra i Referent-skåpet: aldrig velat öfvertala sina kamrater att följa hans mening, för att få pluralité: aldrig i någon sak haft anseende till personen: aldrig krånglat, vridit och vändt: aldrig varit egennyttig, och aldrig för någon annan orsak, än bättre och starkare skäl, gått ifrån den öfvertygelse han fattat. Nog har han många medbröder, som likna honom, det vore illa annars: men så fins det väl också många, som äro tvertom, och derföre kan det ju icke skada att beskrifva huru vår karl skickat sig under sin tjenstetid. Det vore väl, om andre ville taga honom till exempel. Vi hoppas också att det sker, och att hvar och en sköter sitt kall, så att han kan stå till svars både för Gud och menniskor. När den orättfärdige ser, att hans gerningar upptäckas, och att straff och vanära blir hans oundvikliga lott, så skall han väl någon gång taga sig till vara. Vår redlige Embetsman, som med rätta förtjenar att heta hvad han heter, eller *Justus*, berättar oss ofta, med synbar förargelse, huru det gått till på de ställen han varit. Om vi berättade sjerdedelen, så skulle ingen tro oss; ty det är för oerhördt. Gud ske lof, säger han, att vi nu fått andra tider; det var också hög tid, att icke låta mössen längre dansa på bordet; ty ju nogare man var, ju mer äfventyrade man att få förtret, för det man icke ville göra som de andra. Den

frågan kommer väl snart före till votering, huru mycket vi skola trycka af hans berättelser. Emedlertid ligger redan en stor lunta tillreds, och under tiden ärnar vår Justus utarbete åtskilliga nyttiga och nödiga afhandlingar i flera ämnen. Gud låte bara någon läsa dem. Ovetv väntar han sig öfver öronen, i synnerhet af Litteratur-Journalen; men det bryr han sig icke om. Jag är van vid ovetv förut, säger han; låt dårarna prata: de forstå icke bättre.

Jag Sjelf.

Den femte arbetande Ledamoten är jag sjelf, och heter tills vidare *Bastant*. Jag har ej varit längre här än en månad, och är således föga känd af Allmänheten; men jag blir det väl efter hand. Min Far var en Embetsman af gamla stammen, och kunde således icke samla stor förmögenhet; men allt hvad han kunde, kostade han på min uppfostran. Efter privat information och 8 års vistande vid Akademien, engagerade jag mig vid Rådstufvu-Rätten i Grenna, för att lära mig Juridiken; men jag kom i gräl med Glas- och Vice Borgmästaren Blybom, för det jag piskade opp några pojkar, som han hade öfvertalt att i hemlighet slå sönder fönstren i Staden, på det han skulle få bättre förtjenst; och som jag, för den orsaken och genom Blyboms bearbetande, blef förbigången vid en litterat Rådmanbeställning, som i stället uppdrogs åt Orgnisten, emot hemligt ackord att gratis lära Blyboms långa koppärriga Greta klinka psalmer på ett gammalt ostämmt klaver, för att få ambition och icke mer tänka på verkgesällen, utan på sjelfva Borgmästaren; så blef jag desperat, reste hit, tog mig kondition i ett hederligt hus på Hornsgatan, och tänker med Guds hjälp, om jag ej får emploj annorstädes, hufvudstupa bli prest, så snart jag åt året fyller 25 år; ty svälta går jag alldeles icke in på. I stora Kansliet, som det hette fordom, går väl också bra fort; men der är också bra magert, så att, om jag också inom ett år eller par skulle hastigt och lustigt kunna bli Kongl. Sekter,

så vinner jag ingenting stort derpå. Nej — prest, prest, och omsider pastorat, der jag kan få sitta i ro.

Heders-Ledamöter.

Hedersledamöterna bestå af allahanda folk, likväl hederligt, som jag tror, ehuru 41 hederlige män på ett enda ställe låter nog öfverspändt. Der äro Statskunnige, Finans-karlar, Lärde, Poeter, Adelsmän, Prester, Borgare, Embetsmän, Fabrikörer och Gud vet icke allt. Så snart någon gjort gagn, så skall hans namn genast kungöras. Förr skall det icke ske. Ära den som ära bör; men ingen får befatta sig med hvad han icke förstår; ty eljes kan det gå med honom som med Irländska Frun, hvilken, då hennes släkting skickade henne en kista té från Osindien, i okunnighet stufvade det som spenat med hackade egg och smörsås, och trakterade med denna nymodiga rätt sitt främmande, som icke begrepo hvad de åto. Men — jag tycker mig redan finna, att

Arbetsdriften minskas.

Tänk, i går var mer än hälften af Hedersledamöterna borta. De lära väl skylla på att de varit hindrade i Direktioner, Komitéer, Taxeringar, KyrkoRåd m. m. kan jag tänka; ty när man vill slinka undan, så tryter aldrig skäl. Men, jag skall väl hitta på råd: om Direktioner, Komitéer m. m. m. icke vilja hålla sessioner om eftermiddagarna, så skola åtminstone *våra* sessioner hållas då; ty arbetet måste gå, för att en gång komma till slut. Rapporter och betänkanden ligga i stora högar ovidrörda, så att vårt diarium står ganska blankt i resolutions-kolumnen, likasom diarierna på vissa andra ställen. Tacka vill jag Rådstufvu-Rätten i Grenna. Der gick arbetet i fullt fläng. Rådmännen suto som stockar och stenar på sina omålade trästolar, och sågo antingen stint ut, eller ock blundade alldeles. Ur deras munnar hördes hvarken knäpp eller kny. De rörde sig icke af stället oftare, än då en och annan nickade mot bordet, när Morpheus hade öfver honom utgjutit sin välgörande anda. Borgmästaren och jag gjorde opp saken förut, och när Borgmästaren proponerade och jag genast biföll, så bockade sig alle Rådmännen på en gång, så att det knakade i deras ryggar och knarkade i stolarna. När Sessionen var slutad, stod Stortorget fullt med parter, som alla voro säkra om dom. Blybom ville vara betydande; gick alltid ut först och anfäktades genast med frågor, hur det hade gått. — Bror har vunnit, sade Blybom (ty i Grenna äro alla bröder och systrar), och (något saktare) Bror har vunnit på min röst, som Borgmästaren efter vanligheten biföll. Samma frågor och samma svar alltid. Den som frågade först, hade alltid vunnit, och för hvart och ett sådant svar var Blybom säker om en sup. Expeditionen var väl merendels något olika mot Blybomska munteliga utslaget på torget; men Blybom var slipad, och skyllde antingen på mig, eller att han icke vågat yppa Rättens hemligheter i förtid. Men — nog om Grenna.

N:o 8.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 24 Januari 1812.

Heders-belöningar.

Den som tror, att man gör något för intet nu för tiden, den tror som en tok. Vi, som känna människorna af erfarenhet, hafva därför utsatt vissa belöningar, som tillfalla dem, hvilka nöjaktigt besvara våra uppgifna prisfrågor. Hvar och en inom Societeten är tillåtet att täfla derom. I brist af pengar och dekorationer, äro våra belöningar dels muntliga dels skriftliga. Accessit består i en muntlig deklARATION af Ordföranden, att Sällskapet med tacksamhet emottagit Författarens arbete, och funnit det icke vara utan nytta. *Andra* belöningen består i ett Protokolls-utdrag, med förklarande, att Sällskapet funnit arbetet äga mycken förtjenst. *Stora* belöningen, som endast utdelas för stora och riksnyttiga ämnen, är ett textadt Diplom, att *Författaren gjort sig förtjent af Fäderneslandets tacksamhet.* Men alla odugliga svar öfverlemnas till Litteratur-Journalens Manuskript-magasin, för att vid tillfälle begagnas. Jag har i förhand gjort 100 exemplar diplomer färdiga, textade i alla kulörer, så att ej mer fattas, än att fylla i namnen. Man får nu se huru många jag kan afsätta. För att vara alldeles impartial (ty jag har också en röst), är det mig förbudet både att taga lösen och att låta bjuda mig till

middag hos någon af de täflande. Jag hade väl också lust, för att undvika all korrption, att införa den lagen, att ingen af Sällskapet skulle få talas vid annorstädes än i Sessions-rummet, i allas närvaro; ty hemliga öfverläggningar på kammaren äro icke bra mellan Embetsmän. — Åtskilliga svar hafva inkommit på den frågan, hvad Tryckfrihets-förordningen menar med

Vrängda framställningar?

Orsaken till denna fråga var den, att ingen af dem, som gjort anmärkningar vid Tryckfr. förordningen, nämt ett ord derom. Vi syntes, vid granskningen af några artiklar i Journalen för Litt. och Theatern, icke vara alldeles ense om Förordningens mening med detta uttryck; och som vi ansågo nödigt, att noga känna och begripa den lag, efter hvilken vi skola dömma, och dessutom icke heller för egen del ville bryta mot Förordningen, så utställde vi denna fråga till besvarande, för att få den utvecklade, om möjligt vore. Svaren voro följande: *N:o 1*, med valspråk: *Utranska icke det obegripliga*, hade sökt bevisa, att Förordningens mening var alldeles *ingen*, och att detta uttryck kommit att inflyta af någon obekant orsak, som icke hörde till saken. Ibland skälen till denna förmodan anföres, att *vrängda framställningar* icke en gång är Svenska, åtminstone icke i en Lag. *N:o 2*, med valspråk: *x för u, och sju för tu*, yttrade sig, det Förordningen alldeles icke kunde mena någon författares *egna* uttryck; ty ens *egen* framställning kunde icke vara *vrängd* (h. e. *vriden*) af Författaren sjelf, utan om det sker, så måste det vara skedd af någon annan, så framt man icke råkar i process, och då, genom Allehanda-svängningar, vill slingra sig ifrån sina uttryck. Det synes därför troligast, att Förordningen endast hade afseende antingen på kittliga Aktorer och åklagare, som vilja vrida och vränga författarens ord, för att få honom fast, eller ock på dumma eller bittra recensenter och critici, som vända opp och ned på författarens mening, för att få något skäl till klander, kritik eller åtlöje. *N:o 3*, med valspråk:

Modesti uti allt, trodde att Förordningens författare i sjelfva verket mente alla sådana Auktorer, som voro *galne* och skrefvo *galenskap*, eller som man kallar *vridna* i hufvudet; men som författaren till Förordningen ansett *galen* eller *galenskap* vara nog hårdt och stötande, och ordet *vriden* (NB. i hufvudet) icke heller hade varit stort bättre, så hade detta sednare ordets representant, eller ordet *vrängda*, i stället blifvit nyttjadt, för att någorlunda få fram meningen, utan att stöta den anklagade författarens ambition och reputation. Detta svar yttrar också den förmodan, att detta ombyte af ord jemväl kunnat härflyta af försigtighet; ty i den händelse (likväl emot all förmodan) någon *förnäm* författare skulle kunna komma under aktion, så hade det alldeles icke passat sig, att säga rent ut, eller inblanda honom under en så gemen rubrik, som alla de andra. Man måste väl göra skillnad emellan folk och slödder; ty en och samma sak kan icke vara lika oftare än då den göres af alldeles lika personer. N:o 4, med valspråk: *Quem dixere chaos rudis indigestaque moles*. OVID. Är af den tanken, att Författningen menar allt slags *lögn*, som framställes i en skrift, ehuru ett förblommeradt talesätt, i anseende till språkets nuvarande politur, blifvit nyttjadt; ty *vrängda framställningar* kan på ren Svenska icke betyda annat än *ren lögn*, och det hade varit för rakt på saken, att nyttja det ordet, som numera icke får brukas i städade sällskap. N:o 5, med valspråk: *Nihil est tam valde vulgare, quam nihil sapere*. CIC. Säger rent ut, att han icke begriper meningen. Vore Författningen utkommen för några år sedan, säger han, så kunde jag väl reda mig någorlunda. Då skulle jag kunna säga, att som sjelfva ordet: *vrängda*, kan vrängas på 100 sätt, och ingenting således är i Författningen determineradt, som kan tjena till rättesnöre för Domaren; så är uttrycket: *vrängda framställningar*, en universal-term, hvilken man kan nyttja för att åtkomma hvar och en författare utan undantag, till hvilken man har horn i sidan, och det utan afseende på hvad han skrivit; ty det gifs icke en enda rad, som icke skulle kunna hänföras till *vrängda framställningar*, när saken kommer i goda händer. Förr hade detta

uttryck kunnat vara en fullkomlig rättfälla för alla författare i gemen, och det var förmodligen ur en sådan synpunkt, som den namnkunnige Franske Stats-Ministern fordom svarade en viss man: *Skrif blott tre ord, och jag skall låta sätta er på Bastillen.* Nu för tiden förstår jag ej hvad afsigten kan vara med ett sådant stadgande, som icke på något lagligt sätt kan verkställas, men väl lända till missbruk och förföljelse. N:o 6, med valspråk: *Audaces fortuna juvat*, gissar att ordet *vrängda* är tryckfel, och att meningen skall vara: *befängda* (h. e. danviksaktigt eller rasande). Det enda, hvarvid Författaren synes studsas, är att, oaktadt allt det *befängda* och *rasande*, som utkommit, ändå ingenting af allt detta myckna *befängda* ännu blifvit *aktioneradt*; hvilket likväl Författaren vill ursäktas dermed, att Domare och Aktorer ännu icke hittat på den upptäckt, som Författaren gjort, utan hållit sig vid ordet *vrängda*, hvars mening de icke lära kommit under fund med. Författaren yttrar sig äfven, att med ordet *befängda* icke heller vore stort vunnit; ty det är också obestämdt, ehuru icke så mycket som *vrängda*, och ankommer helt och hållet på uttydaren, som, i fall han sjelf vore *befängd*, icke lär förklara att det *befängda* vore *befängdt*.

Mörker.

Ja, der stå vi nu. Äro vi nu klokare än förut, männe tro? Hvert skola vi nu vända oss? Vi beklaga emedlertid de rättsinniga *Domare*, som vilja dömma rätt, men icke hafva tydlig Lag. Vi beklaga också de *Parter*, som, i brist på tydlig Lag, äro underkastade *Domarens* godtycke, som i sådana fall har alltför fria händer, liksom *Aktorer* ha ett alltför stort fält, för att kunna *chikanera*. — Kanhända likväl att vi få in flera svar till nästa gång, som kunna vara mer upplysande.

På Trettietvå Nummer af denna skrift, som utgifves Tisdagar och Fredagar, emottages prenumeration med En R:dr Banko i Utter & Comp:s Boklåda.

Tryckt hos CARL DELÉN.

N:o 9.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 28 Januari 1812.

Arbets-fördelning.

Nu arbeta vi då äntligen på Divisioner. Vi hafva indelt oss i 4, som hvardera består af 9 *Heders*-ledamöter och en *arbetande* Ledamot. Jag hör icke till *någon* Division, utan skall vara ansvarig för *Akterna*, men har rättighet att gå in på hvilkendera jag vill, och tänker i synnerhet infinna mig der någon votering förefallit och der rösterna äro lika, på det jag med min elfte röst må kunna utgöra pluralité. Skulle den någon gång icke förslå till att få den pluralité som jag önskar, så kan jag väl för den gången narra in en Ledamot eller par från de andra Divisionerna, på hvilka jag är säker; det gör ju ingenting om de icke skulle veta hvarom frågan är; deras röster gälla i alla fall. Detta knep är likväl icke mitt eget påfund; jag har lånt det utifrån, och det skadar ju icke att vara ny-modig, när det ingenting kostar.

Vi ha tagit den utvägen, att hvar Division har domsrätt i de mål, som der förekomma. Detta är likväl nog mycket vågadt; men deremot har jag den undanflykten i vårt stadgande, att alla *betydliga* mål skola underställas Plenum. Nu är det icke föreskrifvit, hvilka mål skola anses vara *betydliga* eller ej, och svårt vore det väl

också att göra en sådan beskrifning fullkomligt tydlig; följaktligen kan jag, under rubrik af *betydligt*, få till plenum alla de mål, som jag vill ha dit, och som slagit illa ut vid voteringen på någon division. Eljest och i allmänhet äro göremålen så delade, att en division skall granska alla utkomna och utkommande skrifter, och deröfver göra sina anmärkningar, på det Allmänheten icke måtte förvillas och bli galen. En Division skall handhafva vården om goda seder och skyldigheters uppfyllande. Dit aflemnas alla rapporter, huru folket skickar sig, så väl här i Staden som i Provinserna. Dessa begge Divisioner lära få arbeta både dag och natt. Den tredje divisionen skall sysselsätta sig med Landets Statistik, Ekonomi, Handel, Finans, Manufaktur och dylikt, till och med politik; men derom inflyter ingenting i det *allmänna* protokollet, utan endast i det hemliga, som ingen får se utom Societeten. Den fjerde divisionen befattar sig med vettenskapliga ämnen och sådant som hör till den *helrena* Litteraturen.

Bevillning af Prester.

Vi hafva redan många ämnen under utarbetning, af hvilka en del helt säkert måste förekomma in Pleno. Ibland andra, som ofelbart komma dit, är en alldeles ny fråga, som vår hederlige Kostander väckt, och hans tanke är sannerligen icke så oäfvnen. Han säger, som sanningen är, att Bevillningen på långt när icke går till den summa, som Ständerne determinerat, men att Staten icke bör lida i sina inkomster; han säger också, lika sant, att man i allmänhet pratar, huru uppgifterne och uppskattningen icke blifvit så samvetsgranna på några ställen, att icke mycken egendom och förmögenhet blifvit otaxerad. Förmodligen, säger han, slipper väl icke heller *mitt* Stånd oslickadt ifrån den misstanken, att icke ha varit ärligare än de andra; men den klicken vill jag alldeles ha bort, ty för vårt Stånd passar det icke att förnilla Kronans inkomster, som äro nog små ändå. Derfor, och i fall, säger han, någon af mitt Stånd

varit så äreförgäten, att han icke ärligt och riktigt uppgifvit sin inkomst (hvilket jag icke tror) bör han straffas derföre, utan att Ståndets reputation derigenom skall lida. Jag ärnar derföre vid nästa Riksdag framkomma med det projekt (som jag är viss på att Ståndet bifaller), att Kronan eller Statskassan skall få uppbära hela Preste-Ståndets inkomst, och i stället ge hvar och en Prest så stor lön och inkomst, som han vid uppskattningen *sjelf* uppgifvit. Den som varit ärlig, kan ju ingenting lida; ty han får just jemt så mycket som han uppgifvit sig äga. Kronan kan icke heller lida; ty troligen har ingen gifvit opp för mycket: det hade ju tjent till ingenting. Men den som uppgifvit för litet, han ensam lider, och det blir då Kronans rättmätiga vinst. Något straff bör det väl vara, ty afsigten var ju, att försnilla Kronans inkomst, hvilket icke är riktigt.

Icke är det så alldeles rätt, att så här sqvallra ur skolan i för-tid; men propositionen skall väl en gång fram. — Vår Köpman, den ärlige Honnête, förklarade genast, att Koftanders proposition var laglig. Den öfverensstämmer också med sjelfva Tullförfattningarna, sade han; ty många af mina medbröder, som velat undansnilla tullen, men blifvit upptäckte, ha beklagat sig att de blifvit dömda från hela varan och att plikta fjerdedelen på köpet. Brors projekt är ändå nästan lindrigare, och jag tycker för min del, att bevillningen är lika så laglig som tullen, och att straffet bör vara lika så stort när man undansnillar den ena, som den andra. Dessutom är det ena nästan *värre* än det andra; ty genom tullförsnillning skadar man blott Kronan; men genom bevillningens undansnillande skadar man också sina medmenniskor. Ju mer som är undansnilladt, ju flera procent får hvar och en lägga till, och då får den redlige lof att betala mer än han bör; men den oredlige slipper för godt köp. — Ja Bror har alldeles rätt, sade Koftander. Den här saken måste vi icke släppa. Den är angelägen att afgöra i nästa plenum. Jag tycker att det är ett Pleni-mål.

Än de andre då?

Än de andre då? inföll vår hederlige Gyllenpatriot, hur skola vi komma åt dem? Ja, det blir svårare, sade Honnête; det ser ut som vederbörande velat så ha; ty det är nästan ingen kontroll på penninge-förmögenheten, som alltid förstått att smyga sig undan. Emedlertid är det olyckligt, att Statskassan skall kunna så spolieras. Det blir väl intet annat råd, än att göra om alltsammans; men det oaktadt kommer man icke åt det förflutna. — Hvad Brännerierna angår, sade gubben Koftander, så tycker jag det väl skulle löna mödan för Regeringen, att afsända några pålitliga personer, för att mäta pannorna vid de Stora Brännerierna. Jag tror man skulle derigenom kunna göra åtskilliga stora upptäckter; och der det funnes att uppgiften vore falsk, borde Kronobetjeningen afsättas utan barmhertighet; ty om den gör sin skyldighet, så kan en falsk uppgift omöjligen vara fördold. Jag tycker också, sade gubben, att Regeringen alltför väl kunde, jemte konfiskation af hvar och en panna, som vore större än uppgiften, på köpet förbjuda herr ägaren, att vidare befatta sig med brännvinsbränning, men likafullt betala bevillning för den pannerymd, som han uppgifvit sig äga. Det synes icke vara billigt, att ansvaret skall stadna blott vid konfiskation, ty det är i alla fall för litet. — Äfven denna fråga uppsköts till nästa Plenum. För min del skall jag visst icke lägga fingret emellan. Man måste hålla efter Rikstjufvarna och statuera exempel; eljest blir tjufnaden en epidemi, som dödar Statskassan.

Allmän Kungörelse.

De som åstunda att i vårt Blad få införa några af dem författade artiklar, eller eljest vilja biträda med upplysningar, behagade inlemna dem i Utter & Comp:s Boklåda, med utanskrift till *Trompeten*, hvarefter de skola införas, om de af vårt Samfund gillas och finnas lämpliga.

(NB. Jag har fått snubbor af Ordföranden, och det med rätta, för det jag icke infört denna kungörelse i första bladet. Men — detta är oss emellan.)

N:o 10.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 31 Januari 1812.

Ha vi Säd nog i Landet?

Också ett Pleni-mål, som likväl redan varit före på en Division. Det var Gyllenpatriot, som hade framställt den. På Divisionen var man i förstone villrådig; ty Gyllenpatriot och flere hade säkra underrättelser, att skörden varit mindre än förra året; men sedan man med säkerhet fått veta, att Regeringen låtit införskrifva minst 70,000 tunnor säd, så trodde alla, att vi skulle kunna hjälpa oss. Ja, det tror jag också, sade Gyllenpatriot; men den omständigheten är likväl betydlig, att potäterne äfven gifvit en mindre afkastning, och detta minskar både bröd och sofvel på en gång. Likväl tror jag säkert, att vi med egen skörd och med utländska säden skola berga oss godt, allenast denna sednare kunde spridas på de ställen, der den behöfs. Allmänna Magasiner får man väl tänka på ju förr dess hellre; men Staten har så ondt om pengar; Ständerne ville icke släppa till sista gången. Så mycket kan jag likväl säga, sade Gyllenpatriot, att så länge Brännvins-vurmen grasserar så oerhörtdt, kan ingen kalkyl göras med säkerhet, huruvida säden räcker till eller icke; ty de stora Brännerierna förbränna otroligt säd nu för tiden.

Man säger väl icke mer för det, säger man; men i alla fall är säden förstörd, och sädesbristen afhjelpes icke derigenom, att private Lagerkällarne äro fulle med osåldt brännvin. Öfverlopps-brännvinet kan väl minska bränningen för nästa år; men emedlertid är skadan skedd för det närvarande behofvet. Bränningen, sade vi något hvar, är väl numera, på visst sätt, undantagen från Regeringens befattning; men Ständernas mening kunde väl icke vara så opatriotisk, att Regeringen icke skulle få inställa brännvinsbränningen, och åtminstone de stora Brännerierna, på någon tid, om Regeringen, innan Riksdag infaller, skulle ha anledning att befara brist på brödfödan. Nöden har ingen lag, och en lag, som skulle ålägga myckenheten att svälta, på det några vissa skulle få bli rika, vore icke lag, utan våld, och således origtig. — Krogarne på Landet och i Småstäderna kunde också alltför väl inställas på någon tid. Det måtte väl icke vara emot Konstitutionen. När då bränningen afstād-nade på någon tid, så skulle säkert ändå ingen brist på brännvin vara att befara; ty det redan tillverkade brännvinet är ganska tillräckligt till husbehof, ehuru det icke torde förslå till ett liderligt tidsfördrif och att underhålla lättja eller krog snack.

Längtan.

Jag längtar att se, huru dessa frågor hos oss bli afgjorda. Jag tror våra medbröder om godt. I alla fall har jag ett förslag å bane, som jag nog skall drifva igenom, och som är, att hvar och en Ledamot, som af egennyttiga afsigter icke vill vara patriotiskt sinnad, skall voteras ut. Tänk om den principen blefve antagen öfverallt, så torde vi få många ledigheter; men — hvem skulle då succedera?

Kanon-Slupar.

Jag såg med förargelse i sista kriget, sade vår ädle Gyllenpatriot, att våra kanonslupar efter nyare modellen voro långt sämre

än de gamla. Jag tycker icke heller om Kanonslupar i allmänhet. — Huru då? sade en af Hedersledamöterna, som också varit militär, jag sätter mycket värde på vår skärgårdsflotta. — Ja, sade Gyllenpatriot, om det menas våra Officerare, så har jag visst intet att påminna; nog äro de både raska och skickliga; men frågan är om *Fartygen*. Våra nyare Kanonslupar äro alldeles för höga, och utom det, att manskapet derigenom förlorar all styrka att ro, som är en vanlig följd när åran ligger för högt från vattnet och roddaren siter för lågt, träffas också en sådan slup snarare af en fiendtlig kula, och är således snart förstörd. Sluparne af den nya modellen likna alldeles ett slags lika odugliga fartyg, som Ryssarne brukade under förra kriget, och åt hvilka vi då gjorde åtlöje. I allmänhet tycker jag icke heller om Kanonslupar af hvad modell som helst: de äro för tunga och för oviga. De fordra för mycket folk, ja 60 å 70 man på hvardera, och ändå kan man sällan begagna mer än den ena kanonen. Men hvad skall man då ha i stället? sade Hedersledamoten. — Kanonjollar, sade vår Gyllenpatriot. De äro mycket bättre på allt sätt; de äro lättare att ro och bättre att handtera. De kunna skötas af 20 högst 25 man, och göra samma effekt som Kanonslupar. De kosta icke hälften så mycket som en Kanonslup. De äro låga och kunna sällan träffas af fiendens kanoner. Med lika mycket folk kan man på Kanonjollar sköta 3 gånger så många kanoner, som på Kanonslupar, och således med samma folkstyrka göra 3 gånger så stor effekt. Det försöktes under förra kriget, att de kunna hålla sjön äfven i hårdt väder, lika så väl som en kanonslup. Man invänder väl att de stampa i sjögång, och att skotten icke kunna med full säkerhet riktas i hårdt väder. Men Kanonslupen har samma olägenhet. Dessutom är ingendera ärnad för en aktion i öppna sjön, utan endast i sund och vikar inom skärgården. Något större och längre än nuvarande modell borde de likväl vara, för att äga mer utrymme, och tillika lemna tillfälle, att gifva kanonen ledighet att vid skottet löpa tillbaka, i stället att stå fast, såsom nu brukas, och hvilket kostar nog mycket på byggnaden. Kanonerna skulle jag

också önska måtte göras efter gamla sättet, och af mer gods än man nu nyttjar. Några skeppund jern mer eller mindre kunna icke göra någon betydlig tillökning hvarken i kostnad eller i lastning af Kanonjollen, men kanonerna blefvo då säkrare i alla afseenden, och den rädsla, som manskapet merendels ännu äger för hvar och en kanon af den lättare modellen, och som betager manskapet den köld och tranquillité, som är så nödig i en aktion, skulle också i och med detsamma försvinna, hvilket vore en verklig förmån. Skärgårdsflottan måste utan tvifvel anses vara bland Sveriges bästa och säkraste försvars-anstalter. Det är derfore nödigt, att den blir betydlig, för att med lätthet kunna afhålla en tilltagsen fiende, och jag känner ingen bättre utväg för att med ett litet antal manskap kunna göra en stor effekt, än att alldeles förändra Slup-systemet till ett Joll-system. Kanonsluparne kunde i stället begagnas till Kokslupar och till Proviant-fartyg, samt att transportera ammunition m. m. Ville man behålla några, för att nyttjas i batalj, så borde de öfra borden borttagas, för att bli lägre, och således beqvämare för rodden och mindre underkastade att bli träffade af fiendtliga skott. Om Jollarne göras något längre och af större drägtighet, än nuvarande modellen, så kunna också 36:pundiga kanoner nyttjas, hvilket är omöjligt på en kanonslup, som sällan kan äga större kanoner än 18:pundiga, då likväl på våra jollar 24:pundige utan olägenhet kunnat begagnas, enligt hvad erfarenheten redan bestyrkt. Det är troligt, att med god hushållning skulle en Kanonjolle kunna byggas för 1000 R:dr, då deremot en Slup troligen nu kostar 3000.

Jag tror att Gyllenpatriots projekt går igenom i nästa Plenum.

På Trettietyå Nummer af denna skrift, som utgifves Tisdagar och Fredagar, emottages prenumeration med En R:dr Banko i Utter & Comp:s Bokläda.

STOCKHOLM, Tryckt hos CARL DELÉN.

N:o 11 och 12.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 4 Februari 1812.

Oväntadt Främmande och Spektakel.

I går hade vi Plenum igen. Just under det vi ventilerade som bäst, om icke Delén borde exemplariter straffas, eller åtminstone suspenderas, för det hans prickar öfver å, ä, ö uti Svenska stilen nästan aldrig synas, utan merendels äro blinda, inrusade en hel svärm manspersoner i Sessions-rummet, utan att låta anmäla sig. De sågo för befängda ut, och hvar och en hade sitt lyte. De voro vindögda, skäfögda, glosögda, helblinda, halfblinda, och Gud vet icke alla de fel de hade på ögonen. Den ena blängde i kors, den andra åt höger, den tredje åt venster, den fjerde neråt, den femte uppåt, och så vidare; men ingen såg rätt fram. Somlige voro halte, puckelrygige och hjulbente. En del hade glasögon, genom hvilka de blängde för oerhördt, för att än mer söka öfvertyga om sin lärdom. Någre gingo på stultor, och någre på träben; en del grinade förfärligt och visade tänderna, liksom de ville bitas, i synnerhet en, som var fastligt vindögdt och hade ingen enda tand kvar, icke en gång betarna, dem han alla bitit sönder, men visade ändå hela tomma tandköttet, och syntes desperat deröfver, att han numera icke kunde hvarken skära tänder eller bitas. *Hvad står på? hvad är Herrarnes mening?*

frågade vår Ordförande. *Mening* — sade den tandlöse (som tycktes vilja föra ordet) — *mening*? Hvem brukar ha mening? Hos oss är frågan endast om *ord*, aldrig om *mening*. Vet' inte Herrarne hvilka vi äro? frågade han. — Nej, jag har inte den äran, sade vår Ordförande, och lika mycket kan det också vara. Nå, så skall jag lära er veta då, sade den tandlöse, att vi allesammans äro *moderne Författare*, som lysa i sjelfva mörkret, och redan befästat vår odödlighet med rätt vackra arbeten. Vi svettas också odrägligt när vi arbeta; ty vår regel är att *stryka ut*, och vi lemna ej mer än en enda rad kvar på hvar sida af våra koncepter, och denna rad är ofta oläslig, genom den svett, som drupit derpå från våra skinande och förklarade ansigten. — Jag har väl läst åtskilligt, sade vår Ordförande; men jag påminner mig ej ha läst några arbeten, som jag anser vara komna från Herrarnas fabrik. Ne-nej men, sade tandlösingen, Herrarne torde endast hafva hållit sig vid den så kallade *helrena* Litteraturen; men den duger alldeles icke. De der sjelfkloke bestarne, på hvilka ögonen stå rätt fram, liksom på bönder, tro sig vara klokare än alla andra, och vilja skriva lexor och läror för Allmänheten; men de begripa ingenting; de tänka och skriva för fort; de stryka ej ut som vi; de vilja ändra allt; de vilja upphäfv sig till moralister och granskare; de vilja omskapa seder, uppfostran, lagar, handel, finans och Gud vet icke allt, som likväl alltsammans är ganska godt. Men sunda förnuftet borde säga dem, att den, som ser ända rätt fram och således blott ett enda objekt i sender, måste ju se mycket mindre än en vindögd, som ser åtminstone 2 eller 4 på en gång; och ändå vill en sådan gök sätta sig öfver oss. Men vi ha också tuktat vissa Författare rätt vackert, så jag tror de skola minnas det. I hvilken vettenskap har min Herre skrivit? frågade vår Ordförande. *Vettenskap!* skrek hela svärmen på en gång, med full hals, hvad vill det säga? Herrarne lära tro, att vi äro Skolpedanter? Nej, annat slag. Vi äro esprits forts, och skriva bara sundt förnuft. Dertill behöfs hvarken vettenskaper eller läsning. Geniet, geniet, mine Herrar, som vi äga, men ingen annan (skrek den tand-

löse himmelshögt), är vettenskap nog; när man har *det*, så behöfver man ingen vettenskap. Hopen kallar väl det modiga och starka geniets utbrott *skamlöshet*; men hvad förstår hopen? — Huru heta då min Herres arbeten? frågade Ordföranden. Jag hatar böcker, svarade denna dåren, och derföre vill jag icke heller skriva sådana. Mina arbeten äro endast Bitar och stumpar, Hjeltedikter, kritiker, Samtal och dylikt, hvaraf min Herre redan torde läst åtskilligt i en viss Journal, som vi samfält ge ut. — Jag har ingen tid att läsa strunt, svarade Ordföranden: jag hinner knappt läsa allt det *nyttiga*, som utkommer. Men hvad är då afsigten med denna oförmodade visit? frågade han vidare. Det är, svarade Fantasten, att antingen bli intagne i denna Societet, eller åtminstone att våra arbeten måtte införas i er tidning, så snart vi sända er något. Nekas oss någotdera, så skola vi förkrossa er alldeles, om ni någon gång ha litet orätt; och om ni har rätt, så kunna vi väl ljuga ihop en vacker smörja öfver er också. Ni ha väl sett huru vi ha gått åt de andra. — Den frågan kommer icke an på mig ensam, svarade vår Ordförande; vi skola taga saken i öfvervägande; men för min del är jag ganska angelägen, att vi noga pröfva dem, som vi ta emot, och af samma tanka äro vi allesammans, förmodar jag. Hvad hotelsen angår, så frukta vi icke för den; ty vi sätta oss öfver alla pasqviller. Vi tänka utgifva sådana arbeten, om Gud unnar oss lifvet och helsan, så att ingen skall sätta tro till Herrarnes blasfemer. — Hvad? sade den tandlöse, är inte det här ett Ordens-sällskap, der hvar och en slipper in emot receptions-avgift? Skall hvar och en undergå granskning förut? Hvad är det för upptåg? Är här inte grader, der de lägre betala och de högre förtära? Äro här inte hemligheter, som yppas efter hand emot kontant betalning, och omsider utvecklas vid molnet af högsta gradens ofantliga punschbål? — Nej, alldeles icke, svarade Ordföranden; här är väl en Orden på visst sätt, men utan både punsch och toddi; här säljas inga hemligheter, och vårt valspråk är: — *det allmänna bästa*. — *Allmänna bästa!* skrek den tandlöse; hvem tänker på sådant? Det är för gammalmodigt för oss, och är

Regeringens ensak, som ingen bör lägga sig i. Vårt Symbolum är: *Dumhet och Skamlöshet*. Vi gå blindt på, och kunna vi förtjena någon styfver på leken, eller åtminstone få beljuga någon bra karl; så äro vi nöjde. Vi ta emot i vår Orden hvem som vill, och ibland våra reglor är också den, att sila mygg och svälja kameler. — Får jag lof att veta Herrarnes namn? frågade vår Ordförande. — *Namn!* sade pratmakaren; hvad skulle det tjena till? Vi äro *Anonymer*, som gifva oss hvad namn vi behaga, allt efter omständigheterna. Råkar någon att gå oss för nära på lifvet, så kungöra vi väl ganska stormodigt, att vi vilja upptäcka oss; men när det kommer dertill, så finna vi för godt att gömma oss bakom skymundan. Vi exponera oss icke för käppslängar; vi äro inga narrar. — Likväl ser det icke olikt ut, sade vår Ordförande. Utan att få veta namnen och få se Herrarnes arbeten, kan jag icke framställa frågan till omröstning. Det strider emot våra löften. — *Löften*, sade vår Anonym, hvem tänker hålla sådana? Man lofvar ofta i sin nöd, hvad man ej kan hålla för sin död. Löften äro gjorda endast för ögonblicket. Men efter det fordras så många formaliteter här på stället; så skall jag berätta er, att vi också äro en Orden, der hvar och en har sitt vissa Embete, och för att behålla anonymen, så kallas hvar och en efter sitt Embete. Dessa delas ut; icke efter hvars och ens fallenhet (ty det skulle bli alltför regelmässigt), utan efter lottkastning, och på min lott har det fallit, att vara *Litteraturens Bandhund*; jag skäller för en måltid mat, på hvem som helst; och ofta alldeles gratis, blott för att ställa mig in. Den der Herrn med ena ögat har blifvit *Litteraturens Romormästare*; den der andra har blifvit *Inköpare*; den der med puckelryggen och som grinar så besatt, är *vrängda framställningars fabrikör*; den der är *Litteraturens Lögn-ande*; den der är *allmänna vettets Spysfluga*; den der är *Litteraturens Klockare*, och den der är *Litteraturens Kruka*; med ett ord: hvar och en har sitt embete. Våra arbeten skulle jag väl också kunna lägga fram; men det ser så ut, som Herrarne icke skulle förstå sig stort derpå, med den konstitution som här lär vara antagen; ty i litterära ämnen göra

vi på samma sätt som med våra embeten; vi kasta lott äfven om dem, och ibland principerna för vår konstitution är också den, att ingen får skriva öfver något ämne, som han förstår, utan blott och allena öfver ett villfrämmande, som han icke vet om det är fisk eller fågel. Allt pedanteri är hos oss bannlyst. Vi äro litteräre Republikaner, och Antropofager på köpet, som yrka *viljans* högsta frihet, ej *förnuftets*. Vi låta småsnillen skriva öfver hvad de förstå, och då är det väl ingen konst; men stig fram, som vi, och skrif öfver hvad ni icke begriper: då får ni se, go' Herrar, om icke vårt biträde kunde vara er af nöden. — Men, sade vår Ordförande, jag tycker mig sakna några af våra *bättre* författare. Nej, alldeles ingen af de *bättre*, sade Anonymen. Det felas väl 4 eller 5 på sin höjd; men de höra icke till vårt skrå; de höra till de der, som se ända rätt fram på saken. De äro våra antipoder, och det är just dem, som vi vilja utrota. Vi kalla dem *träbockar*; ty de hålla sig vid gamla slentrian och skriva ej annat än hvad de förstå. Deras stil är också hvad vi kalla *Bond-stil*; ty de begripas af alla som läsa dem.

Krukor.

Under hela denna komiska scen satt jag förvånad och förstummad. Jag tänkte i förstone att både dårhuset och lasarettet blifvit tomma i en hast och förenat sig hos oss; men så föll det mig i sinnet, att hela världen icke är annat än ett stort dårhus och ett stort lasarett, der de kloke och friske icke hinna mer, dygnet om, än att passa opp på dårarna och på de sjuka. Under det jag grubblade för mig sjelf, märkte jag att ett par, som stodo mig närmast, voro bleke i synen som lik, darrade som asplöf och skallrade tänderna förskräckligt. — Ha Herrarne frossan, sade jag, så är mitt råd, att taga kräkpulver och derefter Kina i rödt vin, åtminstone 4 lod om dagen i 14 dagar; eller kanske Herrarne undergått svältkuren? Nej, ingendera delen, sade de; vi se djupare än alla andra, och se de hemliga faror, som ligga förborgade i allting. Nog är

tryckfriheten välsignad; men den borde ändå icke vara till; ty den kan åstadkomma så mycket ondt. Nog är upplysningen ganska bra; men att nagelfara med allting och vilja göra allt bättre än det var förut, har också med sig en stor våda. Gud låte icke alltihop gå på tok; oss förefalla alla skrifter ganska betänkliga. Nästan i hvar rad, man skrifver nu för tiden, ligger en dubbel mening. De mena icke godt, de här författarne. Vi se spöken och busar i hvar enda skrift; ty vi tyda icke efter orden, som andra, utan efter den hemliga osynliga meningen, som ofta är alltför faslig för den som kan se in i saken. — När allt kom omkring, så märkte jag, att det var just desse Herrar, som fått på sin lott, att vara Litteraturens *Krukor*. Jag ropade derföre: Courage, gossar, ingen fara.

Besynnerliga Arbeten.

Något hvar af dessa författare aflemnade derefter sina arbeten. En, som var stenblind född, hade dictando författat en stor lunta om färgerna och ljuset. En, som haft träben i all sin lifstid, hade skrifvit en lång afhandling om dansen. En vindögd hade skrifvit om konsten att se redigt. En, som såg ut som han hade fått spö för stöld, hade arbetat ut en bok om ärlighet. Puckelryggen hade skrifvit om skyldigheten att gå rak. Den tandlöse hade sina arbeten på lösa lappar; men framlade tillika alla osålda exemplaren af det som blifvit tryckt, och som utgjorde ett hästlass, hvaribland också var ett recept på hans tandpulver; hvarefter Ordföranden bad Sällskapet afträda, för att få svar en annan gång.

Beslut.

Sedan vi blifvit ensamme och låtit röka i rummet, som efter detta främmande luktade snusk, anställdes votering öfver frågan. Alla med en mun voterade, att ingen af dessa författare skulle intagas i vårt Gille, och att alla deras arbeten skulle brännas opp. Jag sade dertill: — Amen. — Hvilken enighet!

Nytt Sätt att använda Valspråk.

En Anonym, som säger sig ha genomsett och granskat åtskilliga skrifter, har till oss uppgifvit, huru han funnit ett särdeles nytt användande af valspråk, såsom till exempel:

1:o *Hvar endå falsk tanke käns såsom en örfil på Smakens kind.*

KELLGREN. Kan med mycken lämplighet användas vid sådana skrifter, der den ena falska tanken följer den andra i hamn och häl, och der ingen enda sann mening står att upptäckas.

2:o *Det är tvenne saker, som Allmänheten aldrig kan lära: att förstå det simpla, och att ej förstå det obegripliga.* KELLGREN. Passar oförlikneligen väl på en skrift, der författaren sjelf famlar i mörkret om uttydningen af de simplaste satser, och i stället traslar sig in i obegripligheter, ur hvilka han ej kan reda sig.

3:o *Sine ira.* Är ganska lämpligt att nyttja på skrifter, der folkskan framlyser i hvar rad, och der auktor synes vilja skriftligen äta opp sin antagonist, efter han icke vågar göra det muntligen.

4:o *En del Skribenter kalla gerna ohöflighet allt hvad som sårar deras egenkärlek m. m. med undantag blott af deras, egna grofheter.* LEOPOLD. Tjenar ganska väl till motto då man sjelf vill vara grof.

5:o *Artis erit summum nihil artis inesse videri.* HORAT. Bör ej anses vara ett otjenligt motto, då författaren i hvar rad ådaga-lagt, huru han krystat sig för att säga en dumhet eller en falskhet.

6:o *Sæpe stilum vertas iterum quæ digna legi sint scripturus.* Kan med skäl nyttjas till valspråk för hvar och en författare, som sjelf bort stryka ut allt hvad han skrivit, i synnerhet då han sålunda öfversätter denna mening:

Stryk ut, skrif om, stryk ut, skrif och *stryk ut*, min vän,

Hvad du vill ge förtjenst att läsas om igen.

Föreskriften i Svenska misslyckade öfversättningen slutas således med att: *stryka ut*. Ergo: allt hvad man vill ge förtjenst att läsas om igen, bör vara — *utstruket*. Öfversättaren, i sin pedantiska yrsel, har således bortglömt, att det *utstrukna* icke ens någon enda gång kan läsas, och således än mindre: *läsas om igen*. Originallet slutar lik-